

SĄD NAD BABILONEM

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 17,1-18; Jr 51,13; Wj 28,36-38; Ap 13,1-8.18; 16,2-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I usłyszałem inny głos z nieba mówiący: Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające, gdyż aż do nieba dosięgły grzechy jego i wspomniął Bóg na jego nieprawości” (Ap 18,4-5).

Szósta plaga spowoduje symboliczne wyschnięcie rzeki Eufrat, gdy rozczarowani mieszkańcy świata wycofają swoje poparcie dla eschatologicznego Babilonu. Jak zauważyliśmy w poprzedniej lekcji, utrata władzy przez Babilon zostanie poprzedzona szeroko zakrojonymi demonicznymi działaniami mającymi upozorować dzieło Boże (zob. Ap 16,13-14). Demoniczne działania skutecznie zjednoczą bezbożnych w przygotowaniu na armagedonową bitwę.

Na początku owej bitwy nastąpi wielkie trzęsienie ziemi, które będzie częścią siódmej plagi. Trzęsienie ziemi położy kres jedności Babilonu i spowoduje jego rozpad na trzy części (zob. Ap 16,18-19). Eschatologiczny Babilon został przedstawiony jako miasto, a oznacza nietrwałą unię sił politycznych i religijnych świata w opozycji do ludu Bożego. Ta jedność zostanie rozbita, a eschatologiczny Babilon się rozpadnie.

Musimy pamiętać, że Ap 16,19 jedynie zapowiada polityczny rozpad eschatologicznego Babilonu. 17. i 18. rozdział *Apokalipsy Jana* mówią, jak dojdzie do tego rozpadu. Przed przedstawieniem końca eschatologicznego Babilonu i powodów jego upadku (zob. Ap 17,12-18,24) w 17. rozdziale *Apokalipsy Jana* określono ten eschatologiczny odstępczy system religijny jako wszetecznice siedzącą na szkarłatnej bestii. Wraz ze swoimi córkami wszetecznica Babilon, dosiadając szkarłatnej bestii, zwodzi mieszkańców świata do buntu przeciwko Bogu (zob. Ap 17,1-11).

Przeczytaj Ap 17,1. Jr 51,13 wskazuje, że wielka woda, nad którą rozsiadła się wszetecznicza, to Eufrat. Co według Ap 17,15 symbolizują wody?

Kobieta w *Biblii* jest symbolem ludu Bożego. W *Apokalipsie Jana* prawdziwy Kościół Boży został przedstawiony jako czysta kobieta (zob. Ap 12,1; 22,17). Zatem wszetecznicza symbolizuje fałszywy lub odstępczy Kościół. W Ap 17,5 wszetecznicza została zidentyfikowana jako Wielki Babilon. Jak starożytny Babilon był uzależniony od Eufratu i nie mógł bez niego istnieć, tak i eschatologiczny Babilon korzysta z poparcia mas opowiadających się za realizacją jego planów.

Przeczytaj Ap 17,2; 14,8; 18,2-3. Jakie dwie grupy zostały wymienione jako zaangażowane w nieuprawniony związek z eschatologicznym Babilonem i zwiedzone przez niego?

Pierwsza grupa to królowie ziemi, czyli polityczni przywódcy. Zostali oni przedstawieni jako uczestniczący w cudzołożnym związku z wszetecznicą Babilon. W *Starym Testamencie* porównanie do cudzołóstwa czy wszeteczeństwa często jest wykorzystywane w celu opisanego tego, jak odstępczy Izrael odwracał się od Boga, zwracając się ku fałszywym religiom (zob. Iz 1,21; Jr 3,1-10). Cudzołożny związek między eschatologicznym Babilonem i władzami politycznymi to po prostu połączenie Kościoła z państwem.

Drugą grupą będącą w nieprawym związku z wszetecznicą Babilon są mieszkańcy ziemi, czyli masy ludzkie pozostające pod władzą przywódców. Ci zostali duchowo upojeni winem rozpusty Babilonu. W przeciwieństwie do panujących mocy politycznych zwykli ludzie tworzący ogół populacji zostali upojeni fałszywymi naukami i praktykami Babilonu — zostali zwiedzieni tak, iż sądzili, że Babilon może ich ochronić. Gdy ludzie są pijani, nie myślą jasno i łatwo dają sobą manipulować (zob. Iz 28,7). Cały świat z wyjątkiem wiernej reszty da się zwieść na manowce Babilonowi.

W ostatnich dniach historii tego świata, podobnie jak dzisiaj i dawniej, większość będzie się mylić. Jak świadczy to o niebezpieczeństwie kierowania się obiegowymi opiniami, choćby najbardziej rozpowszechnionymi?

Przeczytaj Ap 17,3. Jeden z siedmiu aniołów mających siedem czasz wypełnionych siedmioma plagami ostatecznymi proponuje Janowi, iż pokaże mu sąd nad wszetecznicą zasiadającą nad wieloma wodami. Gdy Jan ją widzi, ta dosiada szkarłatnej bestii. W jaki sposób symbole wody i bestii trafnie opisują tych, którzy popierają Babilon?

Gdy Jan zostaje przeniesiony w wizji na pustynię, widzi kobietę na szkarłatnej bestii. Podczas gdy wszetecznicą symbolizuje twór religijny, to bestia oznacza potęgę polityczną. Obraz religii dosiadającej świeckiej i politycznej potęgi wskazuje na dwa odrębne twory — coś, czego nie było w przeszłości, gdy religia i polityka były ze sobą ściśle połączone. Proroctwo wskazuje jednak, że te dwa twory połączą się w czasach końca. Dosiadanie bestii przez wszetecznicę oznacza dominację. Dosiadający bestii system religijny w czasach końca zdominuje siły świeckie i polityczne.

Jakie cechy wszetecznicy wskazują na smoka, bestię z morza i bestię wychodzącą z ziemi w 12. i 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*?

Wszetecznicą została przedstawiona jako zbyt koczowniczo ubrana w purpurę i szkarłat oraz ozdobiona biżuterią ze złota, drogich kamieni i pereł. Taki sposób strojenia się był praktykowany w starożytności przez nierządnicę w celu wzmocnienia ich atrakcyjności (zob. Jr 4,30). Jako kolor krwi szkarłat podkreśla prześladowczy charakter tego systemu religijnego.

Z drugiej strony ubiór wszetecznicy jest podróbką ubioru arcykapłana opisanego w *Starym Testamencie*. Ubiór arcykapłana składał się między innymi z purpurowych, karmazynowych i fioletowych tkanin ozdobionych złotem (zob. Wj 28,5-6). Na czole wszetecznicy umieszczone zostało bluźniercze imię, czyli tam, gdzie na arcykapłańskim zawoju widniał napis: *Poświęcony Panu* (zob. Wj 28,36-38). Kielich w jej ręce nawiązuje do naczyń świątynnych, z których Belsazar, król Babilonii, i jego goście podczas ostatniej uczty pili wino (zob. Dn 5,2-4). Kielich ten w ręce wszetecznicy ma nadawać pozór prawdy temu, co zawiera — winu Babilonu, czyli fałszowi szatańskiego systemu religijnego w czasach końca — aby zwieść mieszkańców świata i odciągnąć ich od Boga.

Wszetecznicą Babilon została także przedstawiona jako pijana krwią świętych i męczenników Jezusa, którzy umarli, wydając świadectwo o Nim. Ta wina za przelanie krwi wiąże Babilon w czasach końca ze średniowiecznym odstępczym chrześcijaństwem kierowanym przez papieństwo i odpowiedzialnym za śmierć milionów chrześcijan, którzy pozostali wierni ewangelii.

Opis wszetecznicy Babilon jest podobny do obrazu Izebel z przesłania do zboru w Tiatyrze (zob. Ap 2,20-23). Jak podobieństwa między tymi dwiema kobietami ukazują charakter eschatologicznego Babilonu?

W Ap 17,3 szkarłatna bestia została opisana podobnie jak bestia z morza w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana* prowadząca wojnę przeciwko ludowi Bożemu i pokonująca go (zob. Ap 13,5-7). To właśnie podczas tego długiego okresu prześladowań czysta kobieta (prawdziwy Kościół Boży) musiała ukrywać się na pustyni przez 1260 dni/lat, czyli od 538 do 1798 roku (zob. Ap 12,13-14). Choć żyjemy w czasach ekumenizmu, protestanci powinni pamiętać o straszliwym prześladowaniu w przeszłości, jako że według prorocstwa podobne prześladowanie, ale jeszcze bardziej intensywne, nastąpi w czasach końca.

Przeczytaj Ap 17,8. Porównaj słownictwo tego wersetu z Ap 13,8. Jak Ap 13,3 wyjaśnia trzy fazy istnienia i działania bestii?

Szkarłatna bestia została zidentyfikowana jako ta, której nie ma, ale wyjdzie z otchłani i pójdzie na zatracenie. Te trzy fazy działalności bestii są przede wszystkim podróbką Boga, którego imię — Jahwe — oznacza „tego, który jest i który był, i który ma przyjść” (Ap 1,4; zob. także Ap 4,8). Wskazują one także na trzy historyczne fazy istnienia bestii:

1. Bestia *była* — istniała w przeszłości. Jej dawna działalność trwała przez proroczy okres 42 miesiące, czyli 1260 dni/lat (zob. Ap 13,5; por. niedzielną część lekcji dziewiątej).

2. Bestii *nie ma*. Wraz z otrzymaniem śmiertelnej rany (zob. Ap 13,3) w 1798 roku bestia przeszła do fazy nieistnienia — przynajmniej jako oficjalna moc prześladowcza. Na jakiś czas zeszła ze sceny światowej, ale przetrwała.

3. W końcu po wyleczeniu śmiertelnej rany bestia ożyje, odzyska władzę i będzie ją sprawować w pełni szatańskiej furii.

17. rozdział *Apokalipsy Jana* przedstawia bestię z Ap 13,1-8 w okresie zaleczenia jej śmiertelnej rany. Na tej ożywionej bestii zasiada wszetecznicza Babilon. Jeszcze raz, tym razem na krótko, nastąpi unia religii i polityki podobna do tej, jaka istniała w średniowieczu, a wtedy powróci prześladowanie.

„Gdy powstanie ucisk, gdy fanatyzm i nietolerancja dojdą znowu do głosu oraz gdy rozpocznie się prześladowanie, wówczas obłudnicy i ci, którzy połowicznie służyli Bogu, zachwieją się i zaprą swej wiary, natomiast prawdziwi chrześcijanin stać będzie jak skała umocniony w wierze, posiadając większą nadzieję niż za dni spokoju”¹. Jakie ostrzeżenie powinniśmy widzieć w tych słowach dotyczących jakości naszego chrześcijańskiego doświadczenia już teraz, zanim nastąpią ostatnie wydarzenia czasów końca?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 432.

Przeczytaj Ap 17,9-11; 13,18. Wymogiem niezbędnym do zrozumienia znaczenia siedmiu głów bestii jest posiadanie szczególnej mądrości. Jakiego rodzaju jest to mądrość? Jak możemy otrzymać tę mądrość udzielaną przez Boga (zob. Jk 1,5)?

Anioł wyjaśnia, że siedem głów to siedem *pagórków*. Niektórzy tłumacze są zdania, iż jest to nawiązanie do siedmiu wzgórz, na których zbudowany jest Rzym, i dlatego tłumaczą greckie słowo *oroi* (*góry*) jako *pagórki* lub *wzgórza*. Jednak siedem gór to także siedmiu królów, co wskazuje, że wspomniane *góry* występują kolejno jedna po drugiej, a nie równocześnie.

Oczywiście góry nie symbolizują poszczególnych królów, jako że *Apokalipsa Jana* nie dotyczy pojedynczych osób, ale systemów. W *Biblii* góry często symbolizują światowe potęgi czy imperia (zob. Jr 51,25; Ez 35,2-3). W biblijnym proroctwie *królowie* symbolizują królestwa (zob. Dn 2,37-39; 7,17). Tak więc siedem gór symbolizuje siedem wielkich i kolejno panujących imperiów dominujących w dziejach świata, przez które szatan sprzeciwiał się Bogu i szkodził ludowi Bożemu.

Z perspektywy czasowej Jana pięć tych światowych imperiów już upadło, jedno wtedy istniało, a jedno jeszcze nie powstało. Choć adwentystyczni interpretatorzy nie są zgodni ze sobą, to jednak wielu sądzi, że pięć upadłych imperiów to wielkie królestwa, które dominowały w czasach starotestamentowych i (przynajmniej czasami) uciskały lud Boży: Egipt, Asyria, Babilonia, Media-Persja i Grecja. Tym, które istniało w czasach Jana, było Cesarstwo Rzymskie.

Siódme królestwo, które *jeszcze nie przyszło*, to bestia z morza z 13. rozdziału *Apokalipsy Jana* (papiestwo dominujące nad ludem Bożym i szkodzące mu) mająca pojawić się dopiero po śmierci Jana i po upadku Cesarstwa Rzymskiego. Historia dobitnie świadczy o tym, że prorocтво to, spisane z wielowiekowym wyprzedzeniem, zawiera prawdę.

Jan słyszy dalej, że szkarłatna bestia jest *ósmą* światową potęgą, choć jest jedną z siedmiu głów (potęg światowych). Którą? Ponieważ głowy następują kolejno po sobie, ósma musi być siódmą, która otrzymała śmiertelną ranę. To właśnie w czasach tej ósmej światowej potęgi pojawi się szkarłatna bestia niosąca wszetecznicę Babilon i realizująca jej plany. Obecnie żyjemy w czasach gojenia się śmiertelnej rany. Ósma światowa potęga pojawi się na scenie tuż przed końcem świata i rychło pójdzie na zatracenie.

Przeczytaj Ap 17,12-15; 16,14-16. Czego uczą te fragmenty księgi o *dziesięciu królach*?

Tożsamość dziesięciu królów jest przedmiotem różnych interpretacji. *Apokalipsa Jana* nie wyjaśnia jednoznacznie, co oznacza tych dziesięciu królów. Z tekstu biblijnego możemy wywnioskować, że jest to krótkotrwała polityczna konfederacja, która pojawi się tuż przed końcem świata i poprze wszetecznicę Babilon. Ich liczba świadczy, że potęgę światowe okażą bestii całkowite postuszeństwo.

Ap 17,13-14 ukazuje w skrócie armagedonową bitwę, o której mowa była już w Ap 16,12-16. Konfederacja dziesięciu królów — pod namową czyniących cuda sił demonicznych współdziałających ze smokiem, bestią z morza i fałszywym prorokiem — przystąpi do wojny z Barankiem. Mówiąc innymi słowy, armagedon to nie militarny konflikt na Bliskim Wschodzie, ale finalny bój, który zakończy się powtórным przyjściem Jezusa Chrystusa — bój, w którym szatan i jego konfederacja walczyć będą przeciwko Chrystusowi i Jego anielskim zastępom.

Przeczytaj Ap 17,16-18. Na podstawie tego, o czym przeczytaliśmy w Ap 16,2-12, co stoi za zmianą postawy dziesięciu królów wobec Babilonu? Kto stoi za tym, co stanie się z Babilonem?

Dziesięć rogów (będących spadkobiercami dziedzictwa podzielonych państw Europy), pełnych nienawiści, nagle zwróci się przeciwko wszeteczniczy Babilonowi (ostatecznej manifestacji papieżstwa), pustosząc ją i ogałając. Symbolicznie zjedzą jej ciało i spalą ją w ogniu. Pisząc o tym, co stanie się z wszetecznicą Babilonem, Jan wykorzystał słowa podobne do tych, których Jeremiasz użył, opisując cudzołóżną Jerozolimę (zob. Jr 4,30). Spalenie w ogniu było karą dla córki kapłana dopuszczającej się nierządu (zob. Kpł 21,9). Zwiedzone polityczne potęgi w końcu przejrzą na oczy, gdy zrozumieją, że Babilon nie może nikogo ochronić przed plagami. Świadomość, że zostali wyprowadzeni w pole, wzbudzi w przywódcach politycznych wielką wrogość, sprawiając, że zaatakują wszetecznicę. Ten odstępczy system religijny doświadczy pełni Bożego gniewu wraz z tymi, którzy postanowili utożsamić się z odstępstwem.

Wiele pytań dotyczących wydarzeń czasów końca nadal pozostaje bez odpowiedzi, co sprawia, że gubimy się w domysłach. Jaka szczególna obietnica została dana w Ap 17,14 i co oznacza ona dla nas?

DO DALSZEGO STUDIUM

Jeszcze przed zupełnym moralnym upadkiem Babilonu głos z nieba wzywa lud Boży, który nadal przebywa w Babilonie:

— „Wyjdźcie z niego, ludu mój” (Ap 18,4).

Wielu wyznawców Boga nadal z różnych powodów pozostaje w Babilonie. Przy pomocy swojego Kościoła w czasach końca Bóg wzywa tych ludzi do opuszczenia odstępczego systemu religijnego i odcięcia się od jego grzechów. Ludzie ci muszą wyjść z Babilonu, by uniknąć jego losu. Bóg bowiem nie chce, by ktokolwiek zginął (zob. 2 P 3,9). Ap 19,1-10 wskazuje, że wielu bogobojnych ludzi w Babilonie odpowie na to wezwanie. Pomyśl, jak ogromna odpowiedzialność spoczywa na nas jako na Bożej reszcie, czyli Kościele ostateków. Co mówi to nam o potrzebie zamieszkiwania Bożej prawdy w naszych sercach i potrzebie wylania Ducha Świętego na nas?

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak wskazuje Ap 18,4, w Babilonie jest wielu pobożnych ludzi, których Bóg nazywa *swoim ludem*. Zastanów się nad poniższym cytatem: „To prawda, że kazano nam wołać pełnym głosem (...), ale głosząc (...), musimy jednocześnie uważać, aby nie potępiać tych, którzy nie mają tego światła, jakie jest w naszym posiadaniu. Nie wolno nam tracić panowania nad sobą i atakować katolików. Wśród nich jest wielu chrześcijan, którzy pobożnie chodzą w świetle, jakie posiadają, i Bóg się jeszcze o nich zatroszczy. Ci, którzy cieszą się licznymi przywilejami i korzystają z wielu sposobności, a nie udoskonalali swych sił fizycznych, umysłowych i moralnych (...), znajdują się w stanie większego niebezpieczeństwa i większego potępienia w oczach Boga niż ludzie błędzący w sprawach wiary, ale usiłujący w swoim życiu czynić innym dobrze”¹.

2. Podczas gdy kobieta w 12. rozdziale *Apokalipsy Jana* symbolizuje wierny Kościół Boży, to wszetecznicą w 17. rozdziale *Apokalipsy Jana* oznacza odstępczy Kościół, który odwodzi świat od Boga. Jakie dostrzegasz podobieństwa i różnice między nimi? Co ważniejsze, czego możemy się nauczyć z takiego porównania?

3. Fragmenty *Apokalipsy Jana*, które studiowaliśmy w tym tygodniu, przedstawiają ponury obraz stanu religijnych i politycznych sił w świecie w ostatnim okresie dziejów, czyli tuż przed powtórным przyjściem Chrystusa. Jak świadczy to o znaczeniu potrzeby pozostawania wiernymi, szczerymi i czystymi w głoszeniu przesłania, które Bóg nam powierzył? Przeczytaj w Ap 16,15 wezwanie do wierności pomimo zwiedzenia i ogólności światowego odstępstwa. Jak możemy w obecnej sytuacji odnieść to ostrzeżenie do nas?

¹ Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. II, s. 365.